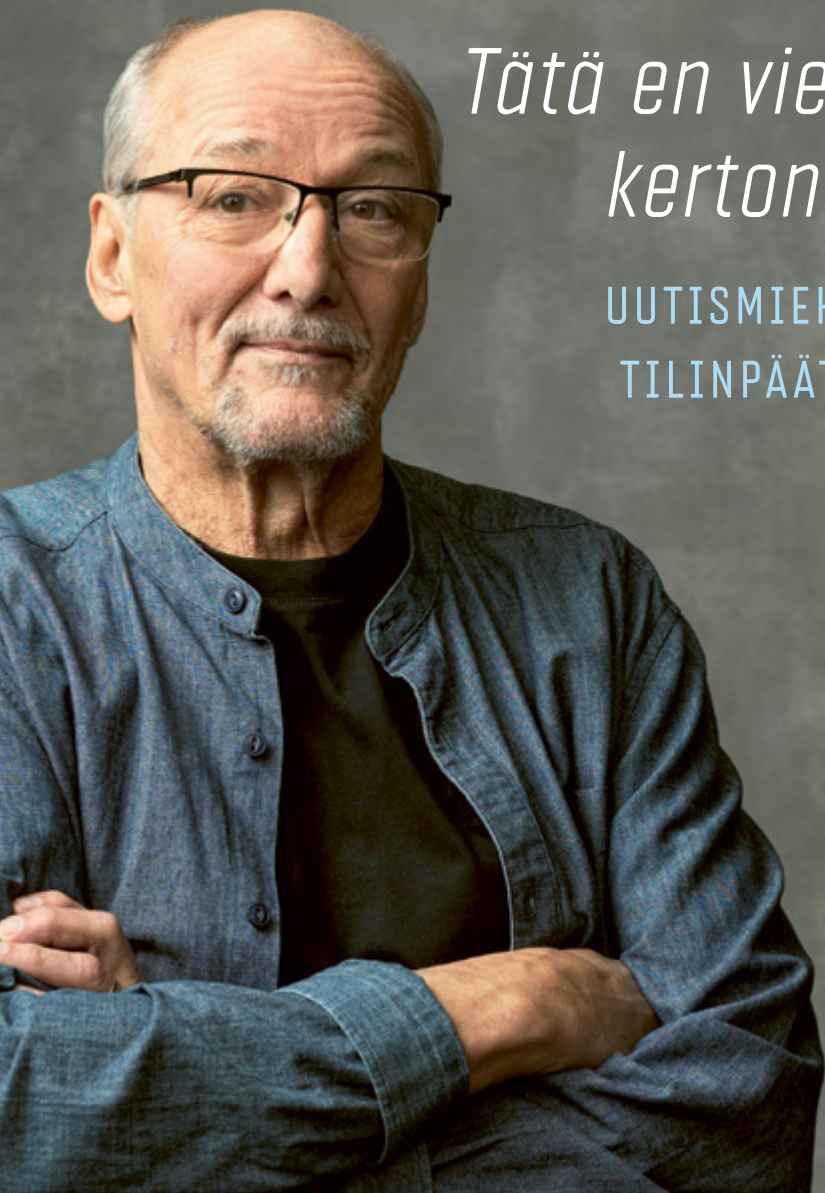

Kari LUMIKERO

*Tätä en vielä
kertonut*

UUTISMIEHEN
TILINPÄÄTÖS

TAMMI

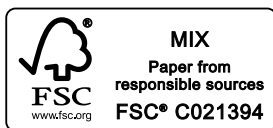
Kari Lumikero

TÄTÄ EN VIELÄ
KERTONUT

UUTISMIEHEN TILINPÄÄTÖS

TAMMI
HELSINKI

© KARI LUMIKERO JA TAMMI 2021

TAMMI ON OSA WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖTÄ

ISBN 978-952-04-2884-6

PAINETTU EU:SSA

SISÄLLYS

ALKUSANAT	7
1. MAAILMANPOLITIikkaa MAAILMAN LAELLA	10
2. TILaisuus tekee vakoojan	18
3. PÄÄ(TTYMÄ)TTÖMIÄ MURHATUTKIMUKSIA	31
4. VERKKOVAKOILEVAT NÖRTIT	37
5. ROKKIKUKKO JA KANAHAHTTU	51
6. MIES VAILLA MIELISTELYNHALUA	60
7. RENTUN RUUSU	67
8. URHEILUIHMEEN UHRIT	74
9. MUURIEN YLITTÄJÄ	84
10. OSTALGIAJUHLAT.....	96
11. OLVIRETKI SCHLEUSINGENISSA	109
12. OTTOPOJAT JA OLUEN IHANUUS	117
13. JUKKA KUOPPAMÄKI – SATUSEDÄN SUKUA	128
14. RUOSKIA JA SAMMUTUSJAUHOA	139
15. HAUKIPAAVI JA SAARTEN HERRA.....	145
16. VAATIMATON MAAILMANVALLOITTAJA.....	159
17. SUOMI HUKASSA LÄNSINAAPURISSA	175
18. LASERMIES	188
19. TAIVAAN VANGIT.....	198

20. RAJAILMIÖITÄ JA PAINAJAISIA	216
21. NIMI MIELEEN – JA MUITA TOIMITTAJAHYVEITÄ.....	231
22. VEDENALAISIA VAAROJA.....	241
23. HARRY POTTER JA TÄYSIVERINEN DIKTAATTORI	257
24. VENÄJÄN-REISSUJA.....	263
25. SUOMI, RUOTSI, NATO JA AFGANISTAN.....	279
26. UNKARI POPULISTIEN OTTEESSA.....	292
27. HI-TECH-HUTEJA	305
28. KÄSISUUELMISTA JA KORONAN KOURISTA	312
LOPPUSANAT	333
HENKILÖHAKEMISTO	336

ALKUSANAT

Vuosi 2019 kului omalta osaltani humahtaen *Uutismies*-kirjani parissa. Olin ryhtynyt kirjoittamaan elämäni vaiheista heti vuodenvaihteen jälkeen ja kuvittelin, että valmista tulisi jo ennen lumien lähtöä. En olisi voinut olla enemmän väärässä. Kirjoitustyö imaisi mukaansa, ja yksi valitsemani teema näytti johtavan aina toiselle, jo kauan sitten unohtamalleni polulle. Samalla uuteen aiheeseen pureutuminen nosti pääni sopukoista vuosikymmeniä piilossa olleita yksityiskohtia tarinaa ryydittämään. Viimeisiä rivejä naputtaessani olin helpottunut ja lupasin sekä itselleni että mahdolliselle lukijakunnalleni, että tämä oli nyt tässä. Uuteen kirjaan en enää ryhtyisi. Nyt koittaisi vapaus. Loppu hyvin, kaikki hyvin.

Olin koko myöhäissyksyn ja seuraavan vuoden alun kiertänyt ympäri Suomea ja jopa Ruotsissa kirjamesseilla, kirjastoilloissa, erilaisten kansalaisjärjestöjen tapaamisissa ja pienimuotoisissa yksityistilaisuuksissa esittelemässä *Uutismiestä*. Teos oli mennyt hyvin kaupaksi, ja sekä esikoiskirjailija että kustantaja olivat tyytyväisiä.

Kiertue oli vielä kesken, kun korona iski ja lopulta lamaanutti maan ja maailman. Vetäydyin olosuhteiden pakosta maaliskuun lopulla 2020 maaseudun rauhaan Veikkolaan, jonne myös vaimoni Cita saapui Budapestista. Hänen toimistonsa – Suomen tiede- ja kulttuuri-instituutti – oli milloin lomautettuna, milloin etätöissä. Välillä hän kävi kaikkia

karanteenisääntöjä noudattaen Unkarissa, jonne palasin itsekin viimeistä kertaa tammikuussa 2021, miltei vuoden tauon jälkeen, vain muuttotavaroitamme hakemaan. Budapest olisi nyt meidän osaltamme lopullisesti taakse jäänyttä elämää.

Jossain vaiheessa vuoden 2020 syksyä, kun korona haki kesän lämmössä hiukan levättyään uutta voimaa, kustannusyhtiö Tammi otti uudelleen yhteyttä. Oliko jotain jäänyt kertomatta? Ja niin vain kävi, että lupasin vielä kerran louhia muistini syövereitä uutta teosta varten. Nyt tarvittiin asenne-muutosta ja uutta itsekuria, mikä merkitsisi välillä vetäytymistä yksinäisyyteen tietokoneen, internetin ja vanhojen televisiojuttujeni pariin.

Aika ajoin edes joltisenkin järkevän tekstin kirjoittaminen tuntui ylivoimaiselta. Karkasin välillä kuntolenkille, autoa pesemään tai lumitöihin – mitä nyt milloinkin satuin keksimään. Ulkoilureissuillani kuuntelin kuitenkin luonnon äänien asemesta kännykästä pääasiassa suomalaisia, ruotsalaisia ja englanninkielisiä radiodokumentteja ja sain niistäkin aihioita ja näkökulmia tulevaa kirjaa varten. Lopulta kannoin ideoita mukana pääni sisällä tahattomasti ja jopa vastentahtoisesti. Saatoin herätä keskellä yötä lähettämään itselleni tekstiviestin jostain älynvälähdyksestä, jotta se ei pääsisi aamuun mennessä unohtumaan. Ja hyvä niin, sillä ilman noita muistutuksia moni asia ei olisi päässyt tämän kirjan sivuille. Tässä yhteydessä haluaisin esittää vilpittömät kiitokset Citalle kärsivällisyydestä ja tuesta muistilappujen, puhelinhaastattelujen ja arkistokasettirivistöjen keskellä.

Olin tutustunut loppuvuodesta 2004 Thaimaassa Aasian tsunamikatastrofin yhteydessä Helsingin evankelisluterilaiseen piispaan Eero Huoviseen, jonka pyyteetöntä työtä hädässä olevien suomalaisturistien tukemiseksi ihailin sydämestäni. Keväällä 2021 juonsin uudelle Koti TV -kanavalle kuuden

tv-ohjelman sarjan, jossa jaettiin senioreille ajankohtaista koronarokotetietoa ja kannustettiin heitä ottamaan pistos, vaikka pelottaisikin. Kutsuin Huovisen maaliskuun lopussa studiovieraaksemme lohduttamaan yksinäiseen pääsiäiseen valmistautuvia katsojiamme. Emerituspiispaa sopivampaa läheistä olisi rohkaisuviestin välittämiseen tuskin löytynyt.

Pari päivää myöhemmin Huovinen paljasti Yleisradion haastattelussa omat, lyömättömät vinkkinsä kaikille kirjan kirjoittamisen parissa tuskaileville: ”Levitä Eri Keeper -liimaa tuolille, ettet pääse pois, puhelimen johto on katkaisu- tava saksilla, sohva vietävä muualle ja jääkaappiin pantava munalukko. Keskity ja keskity – ja eristäydy. Yliopistolla esimieheni sanoi, että se edistyy, joka eristyy.”

Sosiaalisena ja lievästi mukavuudenhaluisena ikäihminenä minulla on ollut aika ajoin vaikeuksia noudattaa Huovisen ohjeita, kuten jo edellä tunnustin. Onneksi olen saanut tukea maan hallitukselta, joka omalta osaltaan vauhditti kirjani valmistumista esimerkiksi erilaisin kaupungilla huvitteluun liittyvin rajoituksin. Olin toki oppinut jo aikaisemmin, että kirjailijan paras muusa on kustantajan asettama takaraja, johon mennessä kaiken pitää olla valmista. Siitä olen yrittänyt kynsin hampain pitää kiinni. Tulos on nyt lukijoiden arvioitavissa.

Veikkolassa elokuussa 2021

Kari Lumikero

1. MAAILMANPOLITIIKKA MAAILMAN LAELLA

Aloitin kirjani huipulta.

Elokuussa 1992 minua nimittäin odotti mielenkiintoinen työmatka maailman laelle, kauas Euroopan pohjoisreunalle paikkaan, jossa en ollut koskaan käynyt enkä edes uskonut pääseväni käymään. Kohde oli Barentsinmeren reunalla keskellä Pohjoista jäämerta, ja sinne pääsi Oslosta tekemällä lähemmäs kuuden tunnin lentomatkan potkurikoneella.

Spitsbergen eli Länsimaa on Norjaan kuuluvan Huippuvuorten saariryhmän suurin saari. Määränpäämme oli sen pääkaupunki Longyearbyen. Kaupunki perustettiin vuonna 1906 lähelle rikasta hiiliesiintymää, jota ryhtyi louhimaan yhdysvaltalainen kaivosyhtiö Arctic Coal Company. Yhtiön pääomistaja oli John Munroe Longyear, josta paikan nimi luontevasti juontui. Kaivosteollisuuden ohella Huippuvuorten taloutta pönkittävät laajat kansainväliset arktisen alueen tutkimushankkeet.

Matkani aihe oli Pohjoismaiden ulkoministereiden ruttiinomainen tapaaminen, johon kaikki naapurimaat, tällä kertaa Tanskaa lukuun ottamatta, olivat lähettäneet ministersä. Suomea edusti Paavo Väyrynen. Noissa kokouksissa ei tapahtunut yleensä mitään mullistavaa, mutta nyt ajankohta oli mielenkiintoinen. Eurooppa eli kuohuntavaihetta Neu-

vostoliiton kaatumisen jälkeen, kun maan presidentti Boris Jeltsin yritti saada aikansa elänyttä ja mahdottomuuteensa lopahtanutta suurvaltaansa toimimaan markkinatalouden ehdoin.

Samalla myös valtion omaisuuden ja sen ehtymättömien luonnonvarojen varastaminen oli jo täydessä vauhdissa. Tulevat venäläismiljardöörit kahmivat itselleen ja perheilleen kaivosalueet, ränsistyneet terästehtaat, muhoilevat viljelymaat sekä rakennusoikeudet Venäjän suurkaupunkien keskustoista. Yleisesti uskottiin tai ainakin toivottiin, että lopputuloksena olisi jossain vaiheessa tulevaisuudessa vauras, demokraattinen hyvinvointi- ja oikeusvaltio, jonka kansalaiset voisivat äänestää vapaissa vaaleissa, esittää mielipiteitään ilman koston pelkoa ja seurata poliittisista päättäjistä riippumatonta mediaa. Odotuksia ei lopulta palkittu, pikemminkin päinvastoin.

Norjan ulkoministeriö evästi kokoustajia ja mediaa etukäteen arvaamattomista sääoloista. Normaalisti lämpötila vaihteli elokuussa nollan ja kymmenen asteen välillä, mutta tilanne saattaisi muuttua hetkessä leppoisasta auringonpaisteesta reippaaseen lumimyräkkään. Kunnon kenkiä ja lämpimiä ulkovaatteita suositeltiin.

Laskeuduimme Longyearbyenin lentokentälle keskiviikkona 26. elokuuta iltapäivän aurinkoon. Torniolaisena olin tottunut lapsuusaikana kesäkuukausien valoisiin öihin, mutta Huippuvuorilla ilmiö pääsi yllättämään. Aurinko ei tehnyt elettäkään mennäkseen mailleen – tasainen, kirkas päivänvalo juhlisti koko vierailuamme. Me toimittajat ja kuvaajat pääsimme uutuuttaan kiiltelevään hallintorakennukseen ihmettelemään ja kuvaamaan leppoisan kokouksen alkua. Kaikki ulkoministerit Paavo Väyrynen mukaan lukien tapersivat kokouspaikalla sukkasillaan – saarella saaren tavalla.

Huolimatta valtavasta maantieteellisestä etäisyydestä Huippuvuoret on osa Norjaa, mutta saariryhmällä on kansainvälisen sopimuksen mukaan itseään koskien ”täysi ja jakamaton määräämisoikeus”. Siellä ovat voimassa Norjan lait, mutta myös sopimuksen allekirjoittaneiden maiden kansalaiset saavat tulla esteittä saarille ja asettua sinne jopa pysyvästi asumaan.

Niinpä Longyearbyenin lähellä olevissa kaivoksissa työskenteli myös venäläisiä mainareita, ja heitä ja heidän perheitään mekin tapasimme kaupungin ostoskeskuksen liepeillä. Venäläisten omistuksessa oleva kaivosyhtiö oli Neuvostoliiton romahduksen jälkeen ajautunut kriisiin, jonka seurauksena työntekijöiden palkanmaksu oli keskeytetty. Niinpä he olivat joutuneet hengenpitimikseen perustamaan leikkillisesti ”Punaiseksi toriksi” ristityn kirpputorin Lompenkauppakeskuksen ulkopuolelle. Siellä yritettiin myydä samaa turistikrääsää kuin emämaassa, esimerkiksi sisäkkäisistä, erikokoisista hahmoista muodostettuja puunukkeja, joiden mallina oli perinteisen maatuskan ohella Leniniä, Stalinia ja tuolloin myös Jeltsiniä, jonka valtaantulosta oli kulunut vasta pari vuotta.

Venäläisiä kauppamiehiä ja -naisia kävi suorastaan sääliksi, niin hankalaan tilanteeseen he olivat synnyinmaansa mullistusten seurauksena joutuneet. Sosialismi ei enää taannut edes perusturvaa, markkinatalous oli vasta hakusessa ja löytäisi nopeasti kleptokratian räikeimmät muotonsa.

Ulkoministereiden tapaamisen jatkuessa päätimme muutamana pohjoismaisen kollegan kanssa tutustua Longyearbyenin nähtävyyksiin – tehtävä, joka oli nopeasti suoritettu. Oli kirkko, museo, pieni satama ja jyrkille vuortenrinteille rakennettuja iloisien värisiä omakotitaloja. Tuollaista kirjavaa maisemaa olin nähnyt ja tulisin jatkossakin näkemään myös

Pohjolan muilla merten keskellä sijaitsevilla saariryhmillä Grönlannissa, Islannissa ja Färösaarilla. Räikeiden maalivärien käyttö piristi kummasti muuten synkän oloista ja talvisaikaan pääosin pimeää, jopa uhkaavan oloista maisemaa.

Huippuvuorilla asuu vajaat 3 000 norjalaista. Siellä sanotaan olevan enemmän jääkarhuja kuin ihmisiä, ja niiden varalta paikallisväestö on myös varustautunut. Kaupungilta ei juurikaan lähdetä maastoon ilman, että mukana on vähintään tanakka pistooli tai jopa kivääri. Näimme kaupungin keskustassa mellakka-aidoilla ympäröidyn koulun, koska ei ole tava-tonta, että jääkarhut hakeutuvat taajamiin ruoan perään. Ne saattavat myös hyökätä ihmisten kimppuun. Viimeksi vuonna 2020 niin kävi leirintäalueella telttaillelle turistille kohtalok-kain seurauksin. Jääkarhun aiheuttamat kuolemantapaukset tosin ovat harvinaisia. On kuitenkin hyvä muistaa, että nuo herttaisen tuntuiset vaeltajat ovat nälkäisinä tai ärsytettyinä hurjia, väkivahvoja petoja ja sitä paitsi metsästäessään varsin vikkeliä.

Huippuvuorilla on sivumennen sanoen paras olla kuole-matta, sillä se on jopa lailla kielletty. Tai oikeastaan kyse on hautauskiellosta saariryhmän maaperään. Hautapaikan kaivaminen jäiseen maahan on jo sinänsä teknisesti vaikeaa, mutta suurempi uhka olisi ikiroudan sulamisen mahdollisesti aiheuttama kulkutautiaalto. Niinpä vakavasti sairastuneet huippuvuorelaiset kuljetetaan varmuuden vuoksi Manner-Norjaan tai Venäjälle hoitoon ja kuoleman jälkeen haudat-taviksi.

Maaperän pehmenemisestä on ilmaston lämpenemisen myötä tullut todellinen vitsaus myös saaren rakennuskan-nalle. Talot on usein paalutettu vuosisataiseen ikiroutaan, joka on toiminut niiden tukevana perustuksena. Nyt ilmas-ton lämpenemisen myötä routa sulaa, ja sen seurauksena osa

Longyearbyenin taloista on jouduttu purkamaan ja korvaamaan uusilla kodeilla. Leutojen talvien seurauksena myös lumivyöryt ovat lisääntyneet muodostaen turvauhan vuorten rinteille rakennetuille asunnoille. Tämän kaiken perusteella voimme päätellä, että Huippuvuoret saattaa ilmastomuutoksen seurauksena olla asukkailleen jopa vaarallinen ympäristö. Haastattelin Longyearbyenin keskustassa muutamia paikallisia norjalaisia, mutta ainakaan he eivät tunteneet vähäistäkään pelkoa. He vakuuttivat olevansa turvassa ja viihtyvänsä saarellaan huomattavasti paremmin kuin mantereella.

Norjalaisten pääasiallinen ansiotyö kaivoksessa maan uumenissa ei todennäköisesti ole miellyttävimmistä päästä, mutta Norjan valtion omistama hiilikaivos maksoi työntekijöilleen huippupalkkaa, jota saattoi sitten käydä kuluttamassa Manner-Norjassa tai ulkomaiden turistikohteissa. Saariryhmän oikeudellisen aseman määrittelevän sopimuksen mukaan tuloveroa saa periä ainoastaan niin paljon, että se kattaa pelkästään Huippuvuorille kohdistettavat menot. Niinpä matalin – ja yleisin – veroprosentti on kahdeksan, korkein 22, jolloin kyse on todella korkeapalkkaisista työntekijöistä, yrittäjistä tai viranhaltijoista. Arvonlisäveroa ei peritä lainkaan.

Saari houkuttelee myös matkailijoita, joiden koukuttavia vaellusraportteja upeine kuvineen löytyy verkosta vaikkamillä mitalla. Elokuu on suosittu matkailukuukausi, ja kohtasimme useita ryhmiä, jotka olivat juuri palanneet tai lähdössä vaataville vaellusretkilleen Huippuvuorten upeaan, monimuotoiseen luontoon.

Meidät toimittajat oli majoitettu paikalliseen retkeilymajaan, virallinen delegaatio yöpyi Funken-nimisessä vierastalossa. Pelkäsimme etukäteen nuorten mahdollista metelöintiä ja juhlintaa heiveröisesti rakennetussa puutalossamme,

mutta ohuiden seinien läpi kuului enimmäkseen ulkoilunhar-
rastajien rauhaista hengitystä kepeiden kuorsausten lomassa.

Aivan tuoreeltaan Huippuvuorten kaupallisesta hyödyn-
tämisestä on noussut avoin kiista Norjan ja Venäjän kesken.
Keväällä 2020 Venäjän ulkoministeriön tiedottaja Marija
Zaharova väitti, että Norja rikkoo Huippuvuorten asemaa
koskevaa, sata vuotta aikaisemmin allekirjoitettua asiakirjaa,
jonka mukaan sopimusvaltiot saavat vapaasti liikkua alueella
ja hyödyntää sen luonnonvaroja. Venäjä on jopa vaatinut
virallisia konsultaatioita elinkeino- ja tutkimustoimintaan
liittyvien ongelmien ratkomiseksi, mutta Zaharovin mukaan
”vaatimukset eivät ole saaneet Norjassa ymmärtämystä”.
Erimielisyyttä on ilmeisesti ollut muun muassa venäläisten
helikoptereiden käytöstä ja niiden haitallisuudesta herkälle
luonnolle. Aivan ilmeisesti kansainvälisesti tunnustetuksi
suurvallaksi uudelleen hamuava Venäjä nosti profiiliaan jopa
näin pohjoisessa maailmankolkassa jättimäisistä talousongel-
mistaan huolimatta – tai ehkä juuri sen takia.

Norjalaiset puolestaan kiistävät Venäjän toistuvat väitteet
sopimusrikkeistä. Tuoreimmassa sanaharkassa on Norjan
ulkoministeriön mukaan uutta vain se, että riitely on nyt
nostettu julkiseksi. ”Venäjällä on samanlaiset mahdollisuudet
toimia saariryhmällä kuin muillakin sopimusvaltioilla”, nor-
jalaiset ilmoittavat. Idän ja lännen orastavat vastakohtaisuu-
det ja jännitteet muhivat siis myös maapallon pohjoisimmalla
pysyvällä ihmisasutuksella.

Vuonna 1993 Pohjoismaiden ulkoministerit eivät kuiten-
kaan nostaneet agendalle Huippuvuorten erikoista geopo-
liittista asemaa. Ennen kaikkea heitä huolestutti epävar-
muus Venäjän tilanteesta. Päätöslauselmassaan Väyrynen ja
kumppanit pohtivat, kauanko presidentti Jeltsin on vallassa,
mitä vaihtoehtoja hänellä on ja mitkä ovat hänen taustavoi-

mansa. Näin jälkikäteen voidaan todeta, että ailahteleva ja yhä pahemmista alkoholiongelmista kärsinyt Jeltsin pysyi Venäjän federaation presidenttinä koko 1990-luvun.

Pohjolan ulkoministerit kiinnittivät Longyearbyenissä huomiota myös Jugoslavian hajoamissodan seurauksena liikkeelle lähteneisiin pakolaisiin. Heille ohjattavan humanitaarisen avun tarpeen todettiin pysyvän suurena, mutta avustusten perillepääsy oli ongelma. YK:n pääsihteeri, egyptiläistaustainen Boutros Boutros-Ghali oli ehdottanut, että kuljetuksia varmistamaan voitaisiin komentaa kansainvälisiä asevoimia. Ulkoministereiden mielestä Pohjoismailla voisi olla valmius lähettää alueelle rauhanturvaajia, mutta ei taiselijoita. Myös Belgradiin kohdistuvia talouspakotteita tulisi tehostaa, julkilausumassa todettiin. Taistelut Jugoslaviassa jatkuivat tuosta hetkestä vielä seitsemän vuotta.

Naton aloitettua Kosovon ja Serbian ilmapommitukset keväällä 1999 sodan loppuminen alkoi viimein hämöttää. Alueelta evakuoitiin pakolaisiksi pommitusten alta myös Suomeen yli tuhat Kosovon albaania. Kaiken kaikkiaan entisestä Jugoslaviasta muodostui lopulta kuusi erillistä, itsenäistä valtiota: Serbia, Makedonia (nyk. Pohjois-Makedonia), Kroatia, Slovenia, Bosnia-Hertsegovina ja Montenegro. Serbiasta yksipuolisesti irtautuneen Kosovon itsenäisyyden on tunnustanut yli sata valtiota, tosin eivät tätä kirjoitettaessa Venäjä ja Serbia – seikka, jota pidetään edelleen piilevänä turvauhkana Balkanilla. Käynnissä on myös hankkeita Bosnian jakamisesta kolmeen osaan niin, että sen repaleista voitaisiin irrottaa alueita, joista muodostettaisiin Suur-Serbia ja Suur-Albania. Sodan runtelema Balkan ei ole vielä kukaan rauhoittunut.

Kun Huippuvuorten ministerikokous oli päättynyt, porukamme lensi heti lehdistötilaisuuden jälkeen Osloon. Kone

laskeutui Fornebun kentälle kello 19.40 Suomen aikaa, ja jutun piti ehtiä vielä saman illan *Kymmenen uutisiin*. Taksi ajoi ylinopeutta, Norjan julkisen televisioyhtiön NRK:n editointiyksikkö odotti valmiina, ja pienen stressin saattamana viimeistelty raportti siirrettiin satelliittiteitse Helsinkiin. Se lähetettiin asianmukaisesti ja ajallaan Suomen kansan iloksi ja virkistykseksi.

Kauas pohjoiseen jääneillä Huippuvuorilla päivänvaloa näkyisi vielä 15. lokakuuta saakka. Sen jälkeen aurinko pysyisi piilossa helmikuun puoliväliin. Ikirouta olisi saava seurakseen neljäksi kuukaudeksi ikiyön.

Uutismiehen värikkäimmät sattumukset – tarinankertoja huippuvauhdissa!

UUTISMIES-MUISTELMATEOKSELLAAN suomalaisyleisön hurmannut Kari Lumikero jatkaa tarinointiaan pilke silmäkulmassa, arvokkuutensa rippeet suurin piirtein säilyttäen. Hän kuljettaa lukijansa eri puolille maailmaa, toinen toistaan erikoisempiin tilanteisiin ja uutistapahtumien kulussien taakse.

Lumikero tarkkailee sukkasillaan tepastelevaa Paavo Väyrystä Huippuvuorilla, virvelöi maailmankuulun Haukipaavin kanssa Ahvenanmaan vesillä ja oppii Hampurissa Aki Kaurismäeltä, minne savukkeen tuhka karistetaan elokuvapalkintoa noudettaessa. Hän pakenee Jumalan teatterin uloste-esitystä tukholmalaisesta kellarista ja todistaa Thaimaan pääministerin Thaksinin uhmakasta kana-ateriaa keskellä hengenvaaralliseksi pandemiaksi pelättyä lintuinfluenssaa. Mukaansatempaavien muistojen lomassa väijyvät vakoojat, kaapparit ja murhamiehet.

